

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **N. M.,**
nar. X,
státní příslušnost: Republika Uzbekistán,

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2025, č. j. CPR-27319-2/ČJ-2025-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie

hl. m. Prahy, ze dne 23. 7. 2025, č. j. KRPA-200783-19/ČJ-2025-000022-SV, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále též „smluvní státy“) v délce 2 roky. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce uvedl, že je mu vytýkáno, že se měl dopustit neoprávněného pobytu, a to na území EU od 27. 5. 2025 do 23. 6. 2025 a na území ČR od 3. 6. 2025 do 23. 6. 2025, tj. po relativně krátkou dobu, kdy v mezidobí podal cestou vízového centra ČR v Drážďanech žádost o vydání zaměstnanecké karty, kdy se snažil legalizovat si pobyt v ČR. Podání žádosti jej neopravňovalo k legálnímu pobytu, ale dle žalobce jej toto chování odlišuje od jiných krajanů. Rozhodnutí je dle něj v rozporu s požadavky přiměřenosti dle § 174a zákona i s rozhodovací praxí správního orgánu, 2leté správní vyhoštění je nepřiměřeně přísný postup. Jednalo se o první pochybení žalobce, který po dobu správního řízení spolupracoval. Dále žalobce namítl nesoulad uplatněné právní kvalifikace s odůvodněním rozhodnutí, kdy rozhodnutí nalézacího správního orgánu zdůvodňuje výši ukládaného opatření mimo jiné nelegální práci žalobce, kdy ale pro § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona nebyl řešen. Dle žalobce je nepřipustné, aby mu přitěžovala nelegální práce, když pro ni nebyl řešen. Nelegální pobyt, ať již na území EU či ČR, není zpravidla sankcionován opatřením ve výši 2 let, pokud chtěl správní orgán postihnout žalobce přísněji, a to z důvodu nelegálního taxikářství, měl jej pro takovéto protiprávní jednání řešit.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 23. 6. 2025 byl žalobce téhož dne kontrolován jako řidič taxislužby BOLT. Předložil pas Uzbekistánu a povolení k pobytu vydané Litvou, které však bylo v systému SIS označeno jako hledané. Nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění žalobce.
6. Součástí správního spisu je dále dohoda o provedení práce, kterou žalobce uzavřel se společností ADOU systém s. r. o. dne 8. 5. 2025 a smlouva o pronájmu vozidla uzavřená žalobcem s touto společností z téhož dne.
7. Při výslechu dne 23. 6. 2025 žalobce sdělil, že je zdrav. Naposledy přicestoval dne 28. 4. 2025. Ten den, co přiletěl do Prahy, odjel do Litvy, kde byl do 1. 6. 2025. Dne 3. 6. 2025 odjel do Drážďan na zastupitelský úřad podat žádost o dlouhodobý pobyt v ČR. Jel tam pouze na pár hodin, pak se vrátil do ČR. K dotazu, z jakého důvodu zde řídil vozidlo taxislužby, žalobce sdělil, že nevěděl, že zde nemůže pracovat. Nevěděl, že musí mít žlutou kartu. Taxikáře dělal asi týden, přijel, půjčil si auto a předpisy neřešil. Bydlí v Praze 4 po dobu dvou týdnů, má nájemní smlouvu platí 5 500 Kč, majitel bytu je nyní v Uzbekistánu. Pracuje jako taxikář od příjezdu z Litvy, za první týden si vydělal 5 000 Kč, za druhý mu ještě nezaplatili. Chce zde zůstat minimálně 6 nebo 7 let. Nemá zde žádný majetek. Lékaře nenavštěvuje, zdravotní pojištění sjednáno nemá. Peníze na vycestování nemá. Je ženatý a má dvě děti, všichni žijí v Uzbekistánu a žalobce je s nimi v kontaktu. V ČR ani EU nemá žádné příbuzné. Co se týče pohledávek, dostal dnes kauci 50 000 Kč, jinak zde žádné závazky nemá.

Trestnou činnost nepáchal. V případě návratu bude bydlet u své rodiny, naposledy byl v Uzbekistánu v dubnu 2025, nemá žádnou překážku ve vycestování. Vycestovat ale nechce, chce zde zůstat a pracovat.

8. Správní orgán I. st. dále dne 23. 6. 2025 obdržel odpověď od litevské strany, kde mu bylo sděleno, že žalobcovo povolení k pobytu bylo ke dni 26. 5. 2025 zrušeno a nyní pobyt žalobce v Litvě již žádný nemá.
9. Součástí správního spisu je dále závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 24. 6. 2025, ev. Č. ZS58725, dle kterého je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné.
10. Rozhodnutím správního orgánu I. st. ze dne 23. 7. 2025, č. j. KRPA-200783-19/ČJ-2025-000022-SV, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států v délce 2 roky. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
11. Napadeným rozhodnutím bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
15. Soud konstatuje, že (jediná) žalobní námitka spočívající v tom, že dle žalobce mu bylo správní vyhoštění uloženo v nepřiměřeně dlouhé délce dva roky, kdy bylo správními orgány přihlédnuto v rámci přitěžující okolností při stanovení této délky k nelegální práci vykonávané žalobcem, ačkoli tato práce zároveň nebyla přímo důvodem pro správní vyhoštění, je nedůvodná.
16. Co se týče délky uloženého správního vyhoštění, je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.*

10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“
17. Lze též poukázat na rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2021, č. j. 2 Azs 343/2020 - 21, ve kterém zmínil: „Soud tedy nepochybí, pokud se omezí toliko na zkoumání toho, zda se správní orgány při uložení konkrétní délky zákazu vstupu na území nedopustily možného excesu či svévole (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020 - 40). Správní uvážení přitom musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda jej správní orgán nezneužil či nepřekročil jeho meze (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 - 92, č. 430/2005 Sb. NSS, či ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79). V rozsudku ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 Azs 45/2019 - 28, dále Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „zákon o pobytu cizinců v souvislosti s dobou zákazu vstupu na území vůbec nepracuje s pojmy polehčujících a přitěžujících okolností. Správní orgán prvního stupně pak ve svém rozhodnutí má poukázat na skutkové okolnosti případu (...), pro které uložil délku zákazu vstupu na území v polovině zákonné sazby. (...) Samotnou spolupráci v dalším průběhu řízení nelze považovat za něco mimořádného a zohledňovat ji ve prospěch stěžovatele.“ Dále např. v rozsudku ze dne 19. 9. 2018, č. j. 8 Azs 111/2018 - 39, Nejvyšší správní soud řešil konkrétně námitku, že „doba, po kterou mu (tamějšimu stěžovateli) nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je nepřiměřená ve vztahu k době jeho protiprávního jednání (4 dny)“, přičemž naznal, že „na území České republiky sice stěžovatel skutečně byl pouze velice krátkou dobu, avšak je nutné posuzovat i jeho dřívější chování. (...) Nejedná se tak o bagatelní neoprávněný pobyt v délce 4 dní na území České republiky, jak stěžovatel tvrdil, ale o soustavné a dlouhodobé porušování právních předpisů, z čehož je zřejmá jeho velmi nízká úcta k platným právním předpisům.“
18. Co se týče stanovení délky správního vyhoštění v nyní řešené věci, správní orgán I. st. konkrétně zohlednil tyto skutečnosti ve prospěch žalobce: fakt, že žalobce se správním orgánem spolupracoval a vypovídal. A dále tyto skutečnosti v jeho neprospěch: fakt, že na území pobýval od 16. 12. 2023 do 30. 3. 2025 neoprávněně, neoprávněný pobyt neřešil, dále zohledněn fakt, že dne 23. 6. 2025 žalobce při výslechu uvedl zjevně nepravdivé údaje, které byly poté vyvráceny listinnými důkazy, na území přicestoval účelově, chtěl zde pracovat jako taxikář a tuto činnost zde i dle svého sdělení vykonával, nedisponuje zdravotním pojištěním, porušil povinnost dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, neboť neměl platný doklad.
19. Žalovaný poukázal na to, že pobytové oprávnění udělení Litvou bylo zrušeno dne 26. 5. 2025, žalobce se tak dopustil neoprávněného pobytu na území členských států EU od 27. 5. 2025 do 23. 6. 2025 – den kontroly. Zároveň se dopustil neoprávněného pobytu v ČR – od 3. 6. 2025 – dle protokolu do pobytové kontroly dne 23. 6. 2025. Žalovaný shrnul, že se jednalo o 27denní neoprávněný pobyt. K okolnostem, které byly zohledněny, uvedl, že žalobce neměl v ČR registrován pobyt, neměl sjednáno zdravotní pojištění, po dobu 27 dní zde pobýval neoprávněně, pokud by nebyla provedena pobytová kontrola, měl dle svého sdělení v úmyslu zde pobývat dalších 6 či 7 let. Dvouleté správní vyhoštění žalovaný potvrdil jako přiměřené, uvedl, že správní orgán I. st. zohlednil jako polehčující okolnost žalobcovu spolupráci, jako přitěžující pak neoprávněný pobyt a porušení povinností.
20. Soud k tomu úvodem podotýká, že nepřehlédl, že správní orgán I. st. má v této části odůvodnění chybu ve vymezení neoprávněného pobytu, který nebyl od 16. 12. 2023 do 30. 3. 2025, ale byl, tak jak uvedl žalovaný, od 27. 5. 2025, tedy ode dne následujícího po zrušení litevského oprávnění, do 23. 6. 2025 – den pobytové kontroly. Je tedy podstatné, že žalovaný

délku neoprávněného pobytu postavil dostatečně na jisto, zároveň pak rozhodnutí správního orgánu I. st. na jiných místech obsahuje též správné údaje, tedy šlo pouze o překlep, respektive zřejmě pozůstatek z jiného dřívějšího rozhodnutí.

21. Z uvedeného popisu zohledněných skutečností je dále patrné, že správní orgán I. st. do výčtu skutečností svědčících v žalobcův neprospěch, uvedl i fakt, že žalobce sdělil, že zde vykonával práci taxikáře, kdy zároveň bylo zmíněno, že důvodem cesty žalobce do ČR, byl výkon práce. Soud dává žalobci za pravdu, že mu nebylo správní vyhoštění uloženo za nelegální práci, důvodem byl neoprávněný pobyt, nicméně se neztotožňuje s tím, že by bylo žalobci neadekvátně vyčteno, že zde vykonával nelegální práci. Lze naopak poukázat například na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 9. 2025, č. j. 4 A 37/2025 – 46, ve kterém se zdejší soud zabýval případem žalobce, kterému bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a bod 4 zákona o pobytu cizinců, tedy rovněž nikoli podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona, a zároveň byly žalovaným zohledněny žalobcem tvrzené a také zjištěné skutečnosti spočívající mj. v tom, že žalobce v ČR vykonával práci jako masér. Soud v tomto rozsudku konkrétně mj. uvedl: „*Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící v jeho prospěch i neprospěch, a to na základě kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, vycházely zejména ze závažnosti protiprávního jednání žalobce, která byla definována jeho délkou, a dále tím, že se jednalo o dvě skutkové podstaty dle § 119, žalobce pak jednal účelově s cílem co nejdéle setrvat v ČR a pracovat zde bez povolení k zaměstnání. Žalovaný též poukázal na to, že žalobce se uvedeného jednání dopustil zcela vědomě, v minulosti byl držitelem pobytového oprávnění, o svých povinnostech v oblasti pobytu cizinců tudíž věděl, nebo vědět měl. K jeho odhalení došlo až při pobytové kontrole, snažil se skrývat, jinak by dále pokračoval. K námitce ohledně pomoci lidem uvedl, že žalobce masážemi neoprávněně provozoval výdělečnou činnost, neplatil daň, ani zákonné pojištění, tím nepřímě poškodil i poctivé konkurenty. Navíc nemá zdravotní pojištění. V jeho prospěch správní orgány přičetly, že po dobu správního řízení spolupracoval. Soud má po zhodnocení výše uvedených skutečností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce čtyř let zohledňuje všechny individuální okolnosti na straně žalobce, i okolnosti soukromého a rodinného života, nelze jej považovat za excesivní či nepřiměřené. Jedná se o opatření blížící se horní hranici možné zákonné sazby, která činí až pět let, nicméně o vybočení z mezí správního uvážení se nejedná. Žalobce svým jednáním naplnil hned dvě skutkové podstaty podle § 119 zákona o pobytu cizinců, a to v řádu let, neučinil vůbec žádné kroky k tomu, aby svůj pobytový status vyřešil, místo toho spoléhal na to, že nebude odhalen. Dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů ani z rámce možné zákonné sazby, která činí až 5 let.*“
22. V rozsudku č. j. 16 A 2/2022 – 15 ze dne 18. 3. 2022 se pak zdejší soud přímo vyjádřil k tomu, že je možné zohlednit jako přitěžující okolnost výkon práce v situaci, kdy je toto jinak samostatnou skutkovou podstatou pro správní vyhoštění. Soud uvedl: „*Žalovaný nově mezi přitěžující okolnosti, který byly vzaty v úvahu, zařadil výkon práce sdělený žalobcem v rámci výsledku, kdy uvedl, že v ČR pracoval na různých brigádách. Nelegální výkon práce žalobce tak byl prokázán, nikoli však jeho rozsah. Nelegální výkon práce je samostatnou skutkovou podstatou správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tak mohl zahájit také řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců a za tím účelem provést dokazování. Pokud by žalobce nespupracoval, neuvedl dobu a místo zaměstnání, mohl by žalovaný pouze konstatovat, že žalobce vykonával nelegální práci po dobu*

2 dnů (žalobce uvedl brigády, tedy nikoli jeden výkon zaměstnání). Vzhledem k tomu, že zákonodárce považuje za společensky více nebezpečný neoprávněný pobyt cizince na území ČR než výkon zaměstnání bez oprávnění, jestliže ukládá za dané protiprávní jednání zákaz pobytu až 5 let oproti až 3 rokům za nelegální výkon práce, jeví se z hlediska hospodárnosti řízení racionální nezahajovat kumulativně řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, je-li zahájeno řízení dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Nezahájení dalšího řízení o správním vyhoštění jistě není na újmu cizince. Pokud by bylo vedeno kumulativně řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců i dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o pobytu cizinců bylo by naplnění obou skutkových podstat přitěžujících okolností, neboť obecně spácháním dalšího protiprávního jednání je přitěžující okolnost, jejímž limitem je zejména absorpční zásada. Kritéria uvedená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nejsou výlučná, pokud je zákon vyjmenovává s úvodem „zejména“ (Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.). Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2019 č. j. 3 Azs 11/2019-47, bod 17). Přitěžující okolnost dalšího protiprávního jednání – nelegálního výkonu zaměstnání může být prokázána i bez řízení o správním vyhoštění § 119 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o pobytu cizinců, je-li prokázána pouze obecně bez její kvantifikace tvrzením cizince. Oproti přitěžující okolnosti kvantifikované dokazováním v řízení dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o pobytu cizinců, půjde o přitěžující okolnost nižšího účinku odpovídající rozsahu 1-2 dnů nelegálního výkonu zaměstnání (dle tvrzení žalobce brigáda - brigády), neboť jiný rozsah výkonu zaměstnání prokázán nebyl. Postupem žalovaného jako takovým žalobci újma nevznikla, neboť přitěžující okolnost byla dána v minimálním rozsahu nelegálního výkonu zaměstnání a zároveň žalobci zůstalo zachováno právo se účinně bránit proti účinku této přitěžující okolnosti, tudíž jeho právní postavení se nijak nezhoršilo oproti případnému zahájení dalšího řízení dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o pobytu cizinců.“

23. Citované závěry jsou plně použitelné i pro nyní řešenou věc. K namítanému zohlednění nelegální práce v neprospěch žalobce soud také uvádí, že žalobcův neoprávněný pobyt byl zjištěn v rámci silniční kontroly, kdy vykonával práci jako řidič taxislužby BOLT, kdy až následně byla provedena i pobytová kontrola. Zohledněné tvrzení žalobce o výkonu práce bylo navíc doplněno dalšími parametry, např. tím, že žalobce do ČR cestoval účelově za prací a bylo rovněž poukázáno na nesoulad jeho výpovědi s listinnými důkazy. Fakt, že zde neoprávněně vykonával práci nadto zmínil sám žalobce, který byl i přímo zajištěn při jejím výkonu, tedy výkon práce z jeho strany je nesporný. Délku správního vyhoštění, která byla žalobci stanovena na dva roky za přibližně měsíční neoprávněný pobyt, lze sice označit jako poměrně přísnou, nicméně dle soudu se nejednalo o překročení správního uvážení.
24. Soud připomíná, že ve věci žalobce nešlo pouze o nelegální pobyt bez dalšího, ale o celou řadu souvisejících skutečností, zejména fakt, že žalobce přicestoval do ČR účelově s cílem zde dlouhodobě vykonávat práci, kdy tyto skutečnosti nemůže bez dalšího převážit spolupráce žalobce v řízení o správním vyhoštění ani fakt, že se měl snažit si vyřídit

dlouhodobý pobyt v Drážďanech. Soudu je z jeho činnosti známo, že občané Uzbekistánu často postupují tak, že aby si zařídili reálnou možnost vstupu do schengenského prostoru, respektive ČR, přicestují zde na vízum jiného státu, jehož vízum lze získat, např. právě Litvy. Takto postupoval i žalobce, kdy i další okolnosti případu korelují se situací jeho krajanů – úmysl jet za prací. Žalobce výslovně při výslechu sdělil, že zde vykonával asi týden práci jako řidič taxislužby, obratem ale dodal, že dostal zaplacen za první týden výkonu práce, za druhý ještě ne, tedy toto indikuje práci delší než týden, nadto nebylo z jeho strany vysvětleno, jakto, že smlouvy vztahující se k práci jsou datovány k 8. 5. 2025, ačkoli v ČR měl být od 1. 6. 2025. Dále zmínil, že by rád takto pokračoval následujících 6 nebo 7 let, zároveň také sdělil, že nevěděl, že zde nemůže pracovat a musí mít žlutou kartu, předpisy dle svého sdělení neřešil. Dle soudu je z tohoto vyjádření žalobce patrné, že nepřikládal velkou váhu nutnosti dodržovat právní předpisy, když si ani neopatřil informace o možnostech legálního pobytu a výkonu práce v ČR. Žalobce tak sice dle svého vysvětlení jel do Drážďan žádat o dlouhodobý pobyt, ale na druhou stranu neváhal v ČR bez dalšího vykonávat práci, aniž by si k tomu zjistil jakékoli informace, tím méně, aby si pak k tomu opatřil příslušná oprávnění. Žalobce si přitom takové informace byl povinen zjistit, mohl tak učinit například prostřednictvím nynějšího právního zástupce. Dle soudu jsou tvrzení žalobce nadto značně nevěrohodná, jestliže uvedl, že si myslel, že v ČR může bez dalšího pracovat, ale zároveň se snažil vyřídit si povolení v podobě zaměstnanecké karty, kdy, jak si povšiml správní orgán I. st., tuto kartu přitom chtěl vystavit pro zaměstnání u jiného zaměstnavatele.

25. Jako podstatné z hlediska důvodnosti stanovení délky správního vyhoštění dva roky soud vidí dále právě tato zjištění správního orgánu I. st., která uvedl v rámci svého rozhodnutí, kdy tato dále podporují nevěrohodnost žalobce. Správní orgán I. st. uvedl, že žalobce podal žádost o dlouhodobý pobyt v Drážďanech dne 3. 6. 2025, ačkoli platnost jeho pobytu uděleného v Litvě skončila dne 26. 5. 2025. Správní orgán I. st. proto poukázal na to, že za takových okolností byl žalobce oprávněn žádat o pobytové oprávnění pouze z domovského státu. Správní orgán I. st. dále zmínil, že mu z úřední činnosti je známo, že žalobce žádal o zaměstnaneckou kartu ke společnosti Multstav Company s. r. o., ačkoli doložil smlouvu ke společnosti ADOU systém s. r. o. Nemohl se tak ani domnívat, že mu bude oprávnění k tomuto zaměstnavateli uděleno. Správní orgán I. st. pak také ještě uvedl, že žalobce v žádosti o zaměstnaneckou kartu rovněž uvedl jinou pobytovou adresu.
26. Co se týče konstatování správního orgánu I. st. o tom, že žalobce měl nepravdivě vypovědět, že ihned po příjezdu do ČR měl jet do Litvy, když doložené smlouvy jsou ze dne 8. 5. 2025, kdy tudíž nemohl být žalobce v Litvě, soud uvádí následující. Žalobce sdělil, že do ČR měl přijet dne 28. 4. 2025, přičemž hned tento den měl odjet do Litvy, kde měl být do 1. 6. 2025. Dne 3. 6. 2025 měl jet do Drážďan vyřizovat dlouhodobý pobyt, ihned se ale měl vrátit do ČR. Dále uvedl, že práci taxikáře vykonával týden či dva týdny, po stejnou dobu měl bydlet v Praze, přičemž kontrolován byl dne 23. 6. 2025. Doložené smlouvy jsou ze dne 8. 5. 2025. Dle soudu nelze vzhledem k tomu, že zde není nutnost v rámci pohybu v schengenském prostoru evidovat průchody přes jednotlivé státy, zjistit, kdy přesně žalobce pobýval v jaké zemi, jestliže ten to není schopen spolehlivě doložit. Je představitelné, že žalobce mohl do Litvy odjet skutečně již v den příjezdu do ČR, pak ale nevysvětlil, z jakého důvodu jsou obě smlouvy datovány ke dni 8. 5. 2025, zda se např. měl za tímto účelem krátkodobě z Litvy vrátit. Lze si stejně tak představit, že žalobce byl v ČR od příjezdu např. do uzavření smluv, a poté odjel do Litvy. Soud má za to, že pravděpodobná je zejména varianta, že do Litvy vůbec nejel a byl po celou dobu zde v ČR, byť toto tvrzení není souladné s tím, že měl v ČR

bydlet a pracovat dva týdny před kontrolou (23. 6. 2025) s tím, že v Litvě měl být do 1. 6. 2025 a 3. 6. 2025 měl na jeden den cestovat do Německa. Lze se v každém případě ztotožnit se závěrem správního orgánu I. st., že žalobce rozhodně neposkytl hodnověrné vysvětlení svých cest, neboť do jím prezentovaného příběhu nezapadají smlouvy ze dne 8. 5. 2025, jejichž sjednání navíc musel předcházet nějaký kontakt žalobce se společností, která jej poté měla zaměstnat. Jeho výpověď nelze vyhodnotit v tomto směru jako důvěryhodnou. Žalovaný pak ve svém odůvodnění pracoval s tím, že pobyt žalobce v ČR datoval dle jeho výpovědi, tj. od 3. 6. 2025 do 23. 6. 2025. Soud k tomuto nicméně konstatuje, že z hlediska porušení pobytových pravidel je irelevantní, zda se žalobce nacházel neoprávněně v Litvě nebo v ČR, neboť obě země jsou součástí schengenského prostoru, ke kterému se délka neoprávněného pobytu cizince posuzuje jako celek, tedy ať byl žalobce kdekoli z těchto států, nic to nemění na závěru o celkové délce neoprávněného pobytu od 27. 5. 2025 – po skončení pobytového oprávnění vydaného Litvou do 23. 6. 2025. Nesoulad ve výpovědi nicméně rozhodně nesvědčí o důvěryhodnosti žalobce.

27. Odhlédnout nelze ani od toho, jak se žalobce celkově staví k uspořádání svého zdejšího pobytu. Správnímu orgánu I. st. sdělil, že zde má v úmyslu žít a pracovat po několik let, přitom dosud nebyl s to si ani vyřídit platný pobyt. Tvrzení o cestě do Drážďan na tom nemůže nic změnit. Soud připouští, že vyřídit si zdejší pobytové oprávnění nemusí být pro cizince z Uzbekistánu snadné, ale nelze akceptovat přístup žalobce, který navíc výslovně prohlásil, že zde zkrátka pracoval a předpisy neřešil. Rovněž není bez významu, že žalobce svůj pobyt v ČR nikde nehlásil a dále to, že pokud by kontrola nebyla provedena, z ničeho neplyne, že by žalobce svou současnou pobytovou situaci nelegálního pobytu a práce řešil, vydáním zaměstnanecké karty (k jinému zaměstnavateli) si nemohl být za daných okolností rozhodně jist.
28. Pokud by soud přihlédl pouze k době neoprávněného pobytu žalobce v trvání 27 dnů, byla by doba zákazu pobytu v trvání 2 let nepřiměřená a soud by bez ohledu na diskreční oprávnění žalovaného zasáhl. Avšak, jak výše uvedeno, soud shledal, že jsou přítomny přitěžující okolnosti (výkon práce, nevěrohodnost žalobce, vstup na území ČR s úmyslem zde pobývat a pracovat bez pobytového oprávnění), které odůvodňují úměrnost uloženého zákazu pobytu v trvání 2 let.
29. Kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců byla taktéž řádně posouzena a zohledněna. Podle § 174a odst. 1 tohoto zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
30. Správní orgány přiměřenost dopadů svých rozhodnutí důkladně zjišťovaly, avšak tuto neshledaly, přičemž soud jejich pochybení nenalezl. Žalobce je ženatý, má dvě děti, jeho rodina žije v Uzbekistánu, je s nimi v kontaktu. V ČR žádné vazby rodinné ani jiné povahy nemá. Nemá zde taktéž žádný majetek ani zdravotní pojištění. Žádnou překážku svého návratu do vlasti nezmínil. Jeho jedinou vazbou k ČR, potažmo EU, je úmysl vykonávat zde práci, což ale bez potřebných oprávnění, které nyní žalobce nemá, nelze. Žalobci do budoucna nebude bráněno, aby, vyřídí-li si k tomu potřebná oprávnění, se do zemí schengenského prostoru vrátil a vykonával zde pracovní činnost, bude však potřeba si za

tímto účelem opatřit potřebné doklady. Soud dodává, že správní orgány také správně vycházely ze závazného stanoviska, které shodně s žalobcovými sděleními, neuvádělo žádné překážky vycestování žalobce do Uzbekistánu.

31. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27.10. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce